

איגרת ר' פנחס מקארץ לר' ישעיה מדינביץ

הנה תפילותי לאל הגומר [הגומלי!] בעדי בזכרון איש חי רב פעלים מהרב הקדוש והנורא ר' פנחס זכרו ושמך למופת ולתהלה בקרב שבטי ישראל, אשר הופיע אורו בק"ק [בקהילת קודש] קארעץ. ושמתי חק [חוק] לבלתי תת זכר למעשיו הפרטים כי רבים המה, אך אציגה מכתב קדשו שכתב להרב הקדוש מוה"ר [מורנו הרב] ישעיה מדינעוויץ, ותדעו ותבינו שאיש המופת בזה כמו הדי שנקנסו לפרדס. ומקודם נדבר ממהות הצדיק הקדוש רב ר' ישעיה הנ"ל [הנזכר לעיל] לא הי' מנהל עם קדוש, רק הי' לבדו דר במלון בכפר ופרנסתו הי' ממכירת היי"ש [היין שרף], רק צדקתו מלא פני תבל כי אף בעיני העמים והשרים הי' לאיש גדול קדוש ונורא. כי דבר זה בדוק ומנוסה שהשדה אשר דרך כף רגלי הצדיק נתברך הצמחים בריבוי גדול ברכה והצלחה למעלה מהטבע. לכן כל השרים אשר סביבותיו היו עושים כל ההתאמצות שיסובב אשר כף רגלי הצדיק ידרוך בשדותיהם. ופעם א' [אחת] בא שר אחד להמלון שלו, והוא עסק בעת ההיא בשפיכות נפשו ליצרו ובוראו. ועמד אצל הכותל מעוטף בטלית ותפילין

הנה תפילותי לאל הגומר צעדי בזכרון איש חי רב פעלים מהרב הקדוש והנורא ר' פנחס זכרו ושמך למופת ולתהלה בקרב שבטי ישראל אשר הופיע אורו בק"ק קארעץ ושמתי חק לבלתי תת זכר למעשיו הפרטים כי רבים המה אך אציגה מכתב קדשו שכתב להרב הקדוש מוה"ר ישעיה מדינעוויץ ותדעו ותבינו שאיש המופת בזה כמו הדי שנקנסו לפרדס ומקודם נדבר ממהות הצדיק הקדוש רב ר' ישעיה הנ"ל לא הי' מנהל עם קדוש רק הי' לבדו דר במלון בכפר ופרנסתו הי' ממכירת היי"ש רק לדקתו מלא פני תבל כי אף בעיני העמים והשרים הי' לאיש גדול קדוש ונורא כי דבר זה בדוק ומנוסה שהשדה אשר דרך כף רגלי הצדיק נתברך הצמחים בריבוי גדול ברכה והצלחה למעלה מהטבע לכן כל השרים אשר סביבותיו היו עושים כל ההתאמצות שיסובב אשר כף רגלי הצדיק ידרוך בשדותיהם ופעם א' בא שר אחד להמלון שלי והוא עסק בעת ההיא בשפיכות נפשו ליצרו ובוראו ועמד אצל הכותל מעוטף בטלית ותפילין

ואמר השר: "צפרא טבא." ולא ענהו כלל. והיטיב
 חרה להשר וביקש הִמְנוּ יִישׁ [יין שרף] ולא ענהו.
 נתקצף מאוד השר עד אשר לקח הקנה שריפה והכה
 בכותל ממש אצל אִזְנוֹ, ולא נד ולא זו ראשו אף
 כחוט השערה. והבין השר שלא הרגיש כלל מזה את
 קול ההכאה, והי' לפלא גדול בעיני השר כי באמת
 אין זה כח אנושי. והמתין השר עד סיום תפלתו.
 אמר לו השר: "איך העזת פניך שלא להשיבני דבר?"
 והשיב: "השם אשר ברא אותי ואותך הוא יודע
 שלא ידעתי כלל מזה." אמר לו השר: "ואיך לא
 יראת שמא אהרגך בקנה שריפה שלי?" אמר:
 "השם הוא עד שאני לא שמעתי שום קול." ומכתב
 הקדוש הצדיק מושל ביראת אלקים תכונתו וכוונתו
 הוא כן, שבעת שעסק הרב הקדוש ר' פנחס בעליות
 נשמה, וממש בעת הזה עסק ג"כ [גם כן] הקדוש
 הצדיק הרב רב ישעי' בעליות נשמה. והרגיש בזה
 הקדוש ר' פנחס, והשיג שעליות נשמה של הקדוש ר'
 ישעי' אינו עדיין בשלימות כי לא הופשט עדיין
 מחיזוי דהאי עלמא [של העולם הזה] מכל וכל, לכן
 נחסר בו מעט מהשגות אלקות שנצרך להשיג בעת
 ההפשטה. וכתב לו הגילוי בשלימות, ומי שזיכך גופו
 ונפשו הטבעי ישיג בהירות הנסתרות מהמכתב
 הזה. וז"ל [וזה לשונו]: אל קדוש כו' ופועל ה'
 למעניות, הוא כבוד אהובי ידידי וידיד נפשי ה"ה

ואחר השר לשרא סגא ולא ענהו כלל והיטיב חרה להשר וביקש המנו ייש ולא
 ענהו נתקצף מאוד השר עד אשר לקח הקנה שריפה והכה בכותל ממש אצל
 אִזְנוֹ ולא נד ולא זו ראשו אף כחוט השערה והבין השר שלא הרגיש כלל מזה
 את קול ההכאה והי' לפלא גדול בעיני השר כי באמת אין זה כח אנושי והמתין
 השר עד סיום תפלתו אמר לו השר: "איך העזת פניך שלא להשיבני דבר?"
 והשיב: "השם אשר ברא אותי ואותך הוא יודע שלא ידעתי כלל מזה." אמר לו השר: "ואיך לא
 יראת שמא אהרגך בקנה שריפה שלי?" אמר: "השם הוא עד שאני לא שמעתי שום קול." ומכתב
 הקדוש הצדיק מושל ביראת אלקים תכונתו וכוונתו הוא כן, שבעת שעסק הרב הקדוש ר' פנחס בעליות
 נשמה, וממש בעת הזה עסק ג"כ [גם כן] הקדוש הצדיק הרב רב ישעי' בעליות נשמה. והרגיש בזה
 הקדוש ר' פנחס, והשיג שעליות נשמה של הקדוש ר' ישעי' אינו עדיין בשלימות כי לא הופשט עדיין
 מחיזוי דהאי עלמא מכל וכל לכן נחסר בו מעט מהשגות אלקות שנצרך להשיג בעת
 ההפשטה. וכתב לו הגילוי בשלימות ומי שזיכך גופו ונפשו הטבעי ישיג בהירות הנסתרות מהמכתב
 הזה. וז"ל [וזה לשונו]: אל קדוש כו' ופועל ה' למעניות, הוא כבוד אהובי ידידי וידיד נפשי ה"ה

[הרב הגדול] המופלא בוצינא קדישא חסידא ופרישא [הנר הקדוש החסיד והפרוש] אור חוזר ומקיל חילו לאורייא [כוחו
 לתורה] כק"ש [כבוד קדושת שמו] נודע בשערים מוהר"ר [מורנו ורבנו הרב ר'] ישעי נ"י [נרו יאיר] לדור דורים, נאום הגבר
 אשר עשתנותיו חתום וכשלים מדאגת תוגת הזמנים בלתי נאמנים ונתעוררת מתרדימת אוולת היום מתעסק בהתבוננות
 אלקות ואהבת הבורא ית' [יתברך] ולעוררו בהשקפה ראשונה, ראיתי ההרגשת רעיוני להתבונן בהִרְגָשׁ הפנימי בדמיונו
 כי הענין בבוא השפע אל כח השכלי שאינו גופני מתחזק הכח ההוא עד שיתבטלו מהרגשת הגופני לגמרי, ויתפשט הצורות
 להיות נפרדים מחומריהן, ואז הוא בחוק האפשרי להעלות ברום השכל עיוני ולצייר החושים להשגת האמיתית המשלמת
 עצמיות האנושי. והן רעיוני על משכבי סליקו בשעת ביטול ההרגשה באישון לילה ואפילה, ואז נתאחדו הצורות דמר
 המתפשט ג"כ [גם כן] מן הנשמות ברגע ההוא. וכשל העיוני במה שהוא הירגש בהקיץ ונפל במבוכה, ועדיין לא העלה
 ארוכה, ומרפה ליישר המסילה כי לא תגיע אליו הציור האמיתי ולא הי' בכחו להשיג הענינים המושכלים לאמיתתם
 מפאת ההרגשת החיצוני שלא נעלם לגמרי. ומפני שנפשו יקרה הוא בעיני ומתרפקת תמיד בחשק עבותות אהבתו ומגודל
 אומץ חיבתו לא אחד מידידי מלגלות עמקי סתרי רז זה אשר **נובד** בו הראשונה שהוקשה לו מפני מה האדם מותר לישא
 בת אחותו ואסור לישא אחות אביו כי ראוי שתאסור האשה לנשא לדודה כמו שאסור לישא דודתו. הטעם הוא כי
 המשפיע למעלה מהמקבל לזה מותר, אבל להיפך ישתנו סדרי בראשית ולכן אסור. עוד שני הוקשה למר על האמור לו
 במחזה ונפל בו בפיו מקרא זה "כולך יפה רעיתי ומום אין בך" **ד'** ידיד ה' וידיד נפשי העולה על רוחו ולהאיר עצמך בחזיון
 לילה פלא הזה על שרומע"ל [שרום מעלתו] הי' חושב לתרץ משנה במס' [במסכת] שבת הא דנקיט התנא יציאות השבת
 ולא תנא הוצאת השבת, וסליקו רעיונו על משכבו לתרץ ולישב דהתנא כיון לרמז י"ה בהתחלת המס' [המסכת] והוא חקר
 ודרש ליתן טעם ע"ז [על זה]. ועתה הִרְאָתָה לדעת כי ראה באספקלריא שאינה מאירה, כי ידוע איסור עסק הוצאה רומז
 לענין רם ונשא שלא ליצא מרשות היחיד ב"ה [בית הלל?] וב"ש [ובית שמאי?] כמעט רגע לר"ה [לרשות הרבים] ס"א.
 והפוגם בזה היינו בשם הוי' [הווייה] וב"ש לכך

רמז התנא י"ה בתחילת המס' [המסכת] כי השם י"ה במילואיו עולם כ"ו כמנין הוי' וע"ז [ועל זה] מציין התנא במתניתין יציאות השבת ב' שהן ד', כלומר בב' אותיות הללו במלואן שהן ד'. ויש לזהר בזה מאד שלא לפגום ח"ו [חס ושלום] ואתה הכ"ת [הכבוד תורתו?] התחיל בזה הענין ובאמצעותא נטה דרך עקלתון לחשוב בדרך אחרת ונשתבש. וזהו החזיון האמר לו "כולך יפה רעיתי ומום אין בך", כלומר בדרך יפה הוא ההתחלה אבל מום אין בך מום עולה י"ה במילואו, וכוונה זו אין בך ולבך נדחה מלהבין זה על בוריו. ועל הג' שהוקשה לו בק"ש [בקריאת

דמז התנא י"ה בתחילת המס' כי השם י"ה במילואיו עולם כ"ו כמנין הוי' וע"ז [ועל זה] מציין התנא במתניתין יציאות השבת ב' שהן ד', כלומר בב' אותיות הללו במלואן שהן ד'. ויש לזהר בזה מאד שלא לפגום ח"ו [חס ושלום] ואתה הכ"ת [הכבוד תורתו?] התחיל בזה הענין ובאמצעותא נטה דרך עקלתון לחשוב בדרך אחרת ונשתבש. וזהו החזיון האמר לו "כולך יפה רעיתי ומום אין בך", כלומר בדרך יפה הוא ההתחלה אבל מום אין בך מום עולה י"ה במילואו, וכוונה זו אין בך ולבך נדחה מלהבין זה על בוריו. ועל הג' שהוקשה לו בק"ש [בקריאת

המכתב הקדוש הזה הוא מרגליות דלית לה טימא כל שמשנה בו פוגמו היודעים מה מהנסתרות השם הנכבד והנורא אחזתם יראה ורעד כי מי ששכח מזוכך ועיניו לא הוכה בעיוורון נשם חומרות הגוף יראה בחוש איך כל אות ואות נשמעת הקדוש מאיר ומזהיר כאבן טוב הבהיר היורה ניצוצי אור :

שמע] ומפני שנעלם מעיני דמר סוד יחוד עליון ומהותו ולכך נפל בכמה מבוכות בזו שכתב כמה פעמים לשון מלכא ומטרוניתא הוא ענין עמוק ונכבד הרמוז בסוד מראה הסולם שהראה ליעקב אבינו ע"ה [עליו השלום] "האלף לך שלמה" הם דברים העומדים ברומו של עולם ולא ניתן לכתוב בכתב מפורש שלא לגלות רק ליחידי סגולה. ומפני תוקף **עילת** האהוב דמר שמתי הדברים בפי המוכ"ז [מוסר כתב זה] להגיד לו הענין פא"פ [פנים אל פנים] וזאת אחר שיזכר חומר בטהרה וטבילה כידוע לו ויהי בזה שלום מאדה"ש [מאדון השלום] אהובי הדורשים כל הימים. נאום פנחס שפירא מאושטרא :

המכתב הקדוש הזה הוא מרגליות דלית לה טימא [פנינה שאין לה שומה – שלא ניתן להעריך את שוויה] כל שמשבח בו פוגמו היודעים מה מהנסתרות השם הנכבד והנורא אחזתם יראה ורעד. כי מי ששכלו מזוכך ועיניו לא הוכה בעיוורון נשם חומרות הגוף יראה בחוש איך כל אות ואות מהמכתב הקדוש מאיר ומזהיר כאבן טוב הבהיר היורה ניצוצי אור :